

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης κι ἡ πνευματικὴ κληρονομιά του

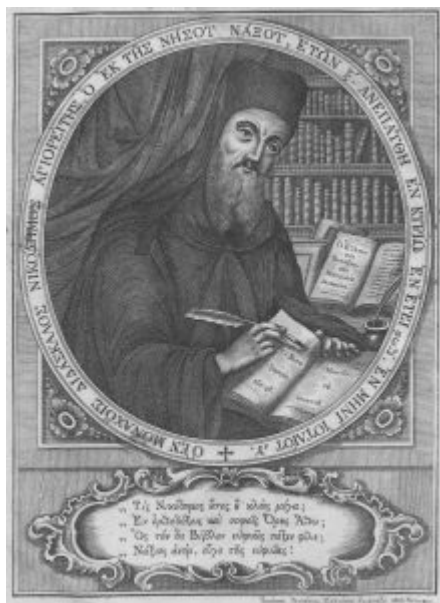
[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Οἱ συνθήκες τῆς ἐποχῆς

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ἐμφανίζεται στὸ προσκήνιο σὲ μία ἐποχὴ δύσκολη: Μετὰ ἀπὸ αἰῶνες δουλείας (τρεῖς σὲ κάποιες περιοχές, τέσσερις σὲ ἄλλες), ὁ Ὁρθόδοξος λαός μας βρίσκεται σὲ δυσχερῆ θέση.

Ἀπὸ τὴ μία, ἡ φτώχεια, ἡ καταπίεση καὶ ἡ ἀμάθεια ὁδηγοῦν πολλοὺς στὸν ἐξισλαμισμό, γιὰ λίγη οἰκονομικὴ ἄνεση καὶ ἀξιοπρεπῆ διαβίωση. Περιοχὲς ὀλόκληρες κοντεύουν νὰ ξεχάσουν τὰ ἑλληνικὰ ἢ ἔχουν συντριπτικὸ ποσοστὸ ἀναλφαβητισμοῦ καὶ ἀδυνατοῦν ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς ξένους μισιονάριους ποὺ ζητοῦν νὰ τοὺς προσηλυτίσουν σὲ ἄλλα δόγματα καὶ νὰ τοὺς ἀφελληνίσουν. (Εἶναι γνωστὸ πὼς τὸ 1821 οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ κάτοικοι τῶν Κυκλάδων βοήθησαν τοὺς Τούρκους ἢ, στὴν καλύτερη περίπτωσι, τήρησαν εὐμενῆ πρὸς αὐτοὺς οὐδετερότητα.)

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἔρχονται οἱ σπουδαγμένοι στὴν Ἑσπερία καί, στὰ σχολεῖα ποὺ ἰδρύουν στὶς διάφορες πόλεις, μαζὶ μὲ τὶς νέες ἀνακαλύψεις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ τὶς προόδους τῶν μαθηματικῶν, προπαγανδίζουν τὸν ἀγνωστικισμό ἢ τὴν ἀθεία. Γιατὶ ἡ σχολαστικὴ θεολογία ποὺ γνώρισαν στὴ Δύση, δομημένη σὲ κάποιες ἀρχὲς καὶ ἀξιώματα ποὺ δῆθεν μπορούσαν νὰ ἐρμηνεύσουν ὅτιδήποτε, μία θεολογία, ἀποτέλεσμα διανοητικῶν διεργασιῶν, ἄρα κτιστὴ καὶ ἀνεπαρκὴς γιὰ τὸν ἄνθρωπο, κατέρρευε στὶς συνειδήσεις πολλῶν μορφωμένων καί, μαζὶ τῆς, ἡ πίστη τους στὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ. Ὅμως ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία εἶναι ἄλλη. Ἀλλὰ τὰ κείμενα ποὺ τὴ διασώζουν ἀθηντικὰ σπάνιζαν αὐτὰ τὰ χρόνια.

Ἄν δεῖ κανεὶς τὶς ἐκδόσεις τῆς Τουρκοκρατίας, θὰ διαπιστώσει ὅτι ὁ πιστὸς λαὸς τρεφόταν πνευματικὰ κυρίως ἀπὸ λειτουργικὰ κείμενα, βίους Ἁγίων, μὲ ἀρκετὰ μυθολογικὰ στοιχεῖα, ἠθικολογικὰ κηρύγματα καὶ εὐσεβεῖς διηγήσεις, μὲ κάποιες τους νὰ ἔχουν στοιχεῖα τρόμου. Ὅσο κι ἂν ἀρκετοὶ βίωναν τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ δέχονταν τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ μετέδιδαν, ἐλάχιστοι καταλάβαιναν πλήρως τὰ κείμενα. Τὰ ἔργα τῶν μεγάλων Πατέρων ἦσαν ἄγνωστα, εἴτε γιατί οἱ σχετικὰ λίγες μέχρι τότε ἔντυπες ἐκδόσεις ἦσαν δυσεῦρετες, εἴτε γιατί τὰ περισσότερα δὲν εἶχαν ἐκδοθεῖ καὶ βρίσκονταν σὲ δυσπρόσιτα χειρόγραφα. Ἐνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο βασικὰ κείμενα τῆς Ὁρθοδοξίας παρέμεναν ἀνέκδοτα ἦταν ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βενετία, οἱ ἄλλες ρωμαιοκαθολικὲς πόλεις, ὅπου κυρίως ἐκδίδονταν τὰ ἑλληνικὰ βιβλία, ὑπάκουαν στὶς παπικὲς ἐντολὲς ποὺ δὲν ἐπέτρεπαν τὴν ἐκδοσὴ Ὁρθοδόξων κειμένων, οὔτε κἂν λειτουργικῶν.

Τὸ ἔργο του

Ὁ ἅγιος Νικόδημος πηγαίνει στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1775, σὲ ἡλικία 26 ἐτῶν. Ἦδη ἔχει λαμπρὲς σπουδὲς καὶ Ὁρθόδοξη ἀγωγή. Ἀντιλαμβάνεται τὶς δυσκολίες ποὺ

ἀντιμετωπίζει τὸ Γένος καὶ μὲ ταπείνωση καὶ αἴσθημα εὐθύνης ἀναλαμβάνει νὰ βοηθήσει, τὸ κατὰ δύναμιν.

Ξέρει ὅτι ὁ λαὸς κινδυνεύει νὰ ἐξισλαμισθεῖ ἢ νὰ φραγκέψει, ὄχι τόσο γιατί βρίσκεται μέσα στὴν ἀνέχεια ἢ γιατί τοῦ λείπουν τὰ ὄπλα ἢ ἡ πολιτικὴ ὀργάνωση, ὅσο γιατί δὲν γνωρίζει σὲ βάθος τὴν πίστη στὴν ὁποία ἐνστικτωδῶς καὶ ἐκ παραδόσεως στηρίζεται. Ξέρει ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι θέμα διανοητικὸ ἀλλὰ βιωματικὸ. Ὅπως φανερώνουν τὰ πατερικὰ κείμενα καὶ οἱ βίοι τῶν Ἀγίων, ὅσο ἀγωνίζεται κανεὶς τὸν ἀγῶνα τῶν πρακτικῶν ἀρετῶν, ὅσο προσπαθεῖ ν' ἀποκτήσει ταπείνωση καὶ ἀγάπη, τόσο ὁ νοῦς του φωτίζεται ἀπὸ τὸν Θεό, δέχεται τὴ χάρη Του καὶ γεύεται «γνωστῶς καὶ εὐαισθήτως» πράγματα ποὺ ξεπερνοῦν τὴν κτιστὴ καὶ πεπερασμένη φύση του καὶ τὸν εἰσάγουν στὴν αἰωνιότητα. Τότε γίνεται πλούσιος ὑπὲρ πάντα πλοῦτον καὶ δυνατὸς ὑπὲρ πᾶσαν δύναμιν. Δὲν φοβᾶται μήπως τὸν ταπεινώσουν, τὸν ἀπογυμνώσουν ἢ τὸν θανατώσουν, γιατί ἤδη ζεῖ μὲ τὸν Θεό, μετέχει στὴν αἰωνιότητα.

Ξέρει ἐπίσης, ὅτι ἡ Ἀλήθεια δὲν ἀλλάζει μὲ τὶς ἐποχές. Μόνο ἡ ἔκφραση καὶ ἡ ὀρολογία μεταβάλλονται, ἀνάλογα καὶ μὲ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ὄσων τὴν διατυπώνουν. Ἔτσι, ἀναλαμβάνει νὰ φωτίσει τὸν λαὸ μὲ κείμενα, εἴτε στὴ δημώδη γλῶσσα τῆς ἐποχῆς του, εἴτε στὸ πρωτότυπο, μὲ πολλὰς ἐπεξηγήσεις. Ἄλλοι, ὅπως ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, τοῦ ὁποίου ὁ ἀδελφὸς Χρῦσανθος ὑπήρξε δάσκαλος τοῦ Νικοδήμου, τὸ κάνουν μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὴν ἴδρυση σχολείων. Ὁ Νικόδημος τὸ κάνει μὲ τὰ βιβλία του.

Τὸ 1777, σὲ ἡλικία 28 ἐτῶν, ἀναλαμβάνει νὰ ἐλέγξει καὶ ἀποκαθάρει ἀπὸ τὰ λάθη τὸ χειρόγραφο τῆς «Φιλοκαλίας τῶν ἱερῶν νηπτικῶν» ποὺ τοῦ ἐγχειρίζει ὁ ἅγιος Μακάριος Νοταρᾶς, δηλαδὴ τῆς συλλογῆς ἀσκητικῶν καὶ νηπτικῶν κειμένων ἀπὸ τὸν 4ο μέχρι τὸν 14ο αἰῶνα, νὰ συντάξει τοὺς βίους τῶν ἀνθολογουμένων συγγραφέων καὶ νὰ γράψει τὸ προοίμιο. Ἡ ἀνθολογία θὰ ἐκδοθεῖ τὸ 1782, θὰ μεταφραστεῖ σὲ πολλὰς γλῶσσες καὶ θὰ ἀποτελέσει βιβλίο ἀναφορᾶς γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα. Τὸ 1783 θὰ ἐκδοθεῖ ὁ «Εὐεργετινός», συλλογὴ πιὸ πρακτικῶν ἀσκητικῶν κειμένων ποὺ ἔγινε τὸν 11ο αἰῶνα, τὴν ὁποία ὁ Νικόδημος ἀντιγράφει ἀπὸ ἀγιορείτικα χειρόγραφα καὶ ἀποκαθαίρει, συντάσσοντας καὶ πάλι τὸ προοίμιο. Ἀκολουθοῦν ἡ «Ἀλφαβηταλφάβητος» τοῦ ἀγίου Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ (θὰ ἐκδοθεῖ μόλις τὸ 1928), τὰ ἅπαντα τοῦ ἀγίου Συμεὼν τοῦ νέου θεολόγου, τὸ «Θεοτοκᾶριον τὸ νέον» (κανόνες πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο), τὰ ἅπαντα τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τὰ χειρόγραφα τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, θὰ χαθοῦν στὴ Βιέννη, ἡ Ἑρμηνεία στὶς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (διασκευὴ καὶ ἐμπλουτισμὸς τῆς σχετικῆς ἐρμηνείας τοῦ Θεοφυλάκτου Ἀχρίδος), ἡ Ἑρμηνεία στὶς λοιπὰς ἐπιστολὰς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ Ἑρμηνεία τοῦ Ψαλτηρίου

μέ βάση τήν ἐξήγηση τοῦ Εὐθυμίου Ζυγαβηνοῦ, ὁ «Κῆπος χαρίτων» (ἐρμηνεία στίς ἑννέα Ὡδές), τὸ Ἀπάνθισμα ἐκ τῶν Ψαλμῶν, οἱ ἐρωταποκρίσεις τῶν ὁσίων Βαρσανουφίου καὶ Ἰωάννου, τὸ «Ἐορτοδρόμιον» (ἐρμηνεία τῶν κανόνων τῶν δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν ἑορτῶν) καὶ ἡ «Νέα Κλίμαξ» (ἐρμηνεία τῶν Ἀναβαθμῶν τῆς Ὀκτωήχου).

Μέσα στή μέριμνά του γιά τήν πνευματικὴ τροφοδοσία τοῦ δοκιμαζομένου λαοῦ μας, ἐπεξεργάζεται τὸν Συναξαριστὴ τοῦ Μαυρικίου, ἀποκαθαίροντας τὸν ἀπὸ κάποια μυθολογικὰ στοιχεῖα, πλουτίζοντας τὸν μὲ πλῆθος ὑποσημειώσεων καὶ μεταφράζοντας τὸν σὲ μία χυμώδη δημοτικὴ τῆς ἐποχῆς του. (Ἡ γλῶσσα αὐτὴ ξένισε τὸν ἐκδότῃ τῆς δεύτερης ἔκδοσης, πὺ ἀντικατέστησε πλῆθος λαϊκῶν λέξεων μὲ ἀντίστοιχες τῆς καθαρεύουσας. Εὐτυχῶς σήμερα ἔχουμε τὴν ἔκδοση τοῦ «Δόμου», τῇ μόνῃ πὺ ἀναπαράγει τὴν πρώτη.) Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «Συναξαριστὴ τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἑνιαυτοῦ», ὅπως τὸν τιτλοφόρησε, πὺ παρουσιάζει συντετμημένους βίους Ἀγίων, μεταφράζει ἐπιλεγμένους ἐκτενεῖς βίους καὶ τοὺς ἐκδίδει στὸ «Νέον Ἐκλόγιον», φροντίζοντας ἡ γκάμα του νὰ ἐκτείνεται σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ νὰ περιλαμβάνει ἀγίους ἐπισκόπους, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ποικίλων ἐπαγγελμάτων καὶ κοινωνικῶν θέσεων, γιά νὰ ὑποδείξει στὸν καθένα τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἀγιότητα. Ἀκόμα, γιά νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ πρόβλημα τῶν ἀθρόων ἐξισλαμισμῶν, συλλέγει μαρτυρολόγια τῆς Τουρκοκρατίας, τὰ ἐπιμελεῖται, τὰ μεταφράζει καὶ τὰ ἐκδίδει στὸ «Νέον Μαρτυρολόγιον» τὸ 1799, μὲ ἓνα θαυμάσιο προοίμιο ὅπου προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ παραμείνουν ἀμετακίνητοι στὴν πίστη, μιμούμενοι τοὺς Νεομάρτυρες, καὶ τοὺς ἀλλαξοπιστήσαντες νὰ ἐπανέλθουν στὴν Ὁρθοδοξία. Τὸ βιβλίον αὐτὸ συντελεῖ στὴν ἀνάσχεση τῶν ἀθρόων ἐξισλαμισμῶν, βοηθᾷ πολλοὺς νὰ ἀποκτήσουν συνείδηση τῆς πίστεώς τους καὶ ὀδηγεῖ ἄλλους, ἀλλαξοπιστήσαντες κυρίως, στὸ μαρτύριο. Τὰ ἀγιολογικὰ ἔργα τοῦ ἀγίου Νικοδήμου σταδιακὰ ἐκτοπίζουν τὶς προγενέστερες συλλογὲς βίων Ἀγίων, πὺ εἶχαν δεκάδες ἐκδόσεις ἀνὰ τίτλον, καὶ φτάνουν νὰ κυριαρχοῦν στὸν Ὁρθόδοξο χῶρον.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς Ἁγίους καὶ ἡ μέριμνά του γιὰ τὴ διάδοση τῆς τιμῆς τους στὸν Ὀρθόδοξο κόσμο τὸν ὀδηγεῖ νὰ συνθέσει πλῆθος Ἀκολουθιῶν (γύρω στὶς 60) ἢ νὰ συμπληρώσει ἤδη ὑπάρχουσες. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς παραμένουν ἀνέκδοτες καὶ σώζονται σὲ ἀγιορείτικες βιβλιοθῆκες. Ξεχωρίζει ἡ Ἀκολουθία ποὺ συνέθεσε πρὸς τιμὴν τῶν Ὁσίων του Ἄθω, μὲ θαυμαστὸ ἐγκώμιο, ὅπου συνοπτικὰ βιογραφεῖ ὅλους τοὺς Ἁγίους τοῦ Ὄρους. Οἱ Ἀθωνίτες Ὅσιοι γιὰ πρώτη φορὰ ὑμνολογοῦνται κι ἐγκωμιάζονται συλλογικά. Ἐπίσης, ἐκδίδει καὶ τοὺς ὀκτώηχους κανόνες τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου στὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, ἀποκαθαίρει καὶ ἐκδίδει τὸ «Ἐγχειρίδιον» μὲ τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου, καθὼς καὶ τὸ μέγα Εὐχολόγιον, γιὰ νὰ ἔχουν οἱ ἱερεῖς μία εὐχρηστη καὶ ἀκριβῆ ἔκδοση.

Γιὰ νὰ βοηθήσει ἐξομολόγους καὶ ἐξομολογούμενους, συντάσσει καὶ ἐκδίδει τὸ 1794 τὸ «Ἐξομολογητάριον», μὲ συμβουλὲς καὶ γιὰ τοὺς δύο, βάσει τῶν ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀργότερα ἀναλαμβάνει τὸ τιτάνιο ἔργο τῆς συλλογῆς καὶ κωδικοποιήσεως αὐτῶν τῶν Κανόνων, καθὼς καὶ τῶν ἐρμηνειῶν τους ἀπὸ τοὺς ἔγκριτους κανονολόγους, τοὺς συνθέτει, παρουσιάζοντας τὴ συμφωνία τῶν συντακτῶν τους, καὶ τοὺς ἐκδίδει στὸ «Πηδάλιον» τὸ 1800, μὲ πλῆθος ὑποσημειώσεων καὶ παραπομπῶν ποὺ μαρτυροῦν τὴν ἐξάριετη μνήμη καὶ τὶς θαυμαστὲς συνθετικὲς του δυνατότητες. Αὐτὸ τὸ ἔργο καθοδηγεῖ τοὺς Ὀρθοδόξους ἐξομολόγους ἀνὰ τὸν κόσμο μέχρι σήμερα.

Στὴ μέριμνά του γιὰ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν πιστῶν, μὴ θέλοντας νὰ προβάλλει τὸν ἑαυτό του, ἐπεξεργάζεται καὶ βιβλία ἄλλων συγγραφέων, συνήθως ἀλλάζοντας τὰ ριζικὰ καὶ πολλαπλασιάζοντας τὸν ὄγκο τους, ὅπως τὸ «Περὶ συνεχοῦς θείας μεταλήψεως» τοῦ Νεοφύτου Καυσοκαλυβίτου καὶ τὰ «Πνευματικὰ γυμνάσματα» καὶ τὸν «Ἀόρατο πόλεμο», τὰ ὁποῖα ἀνακάλυψε ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Νοταρᾶς στὴν πατμιακὴ βιβλιοθήκη, μεταφρασμένα ἀπὸ τὰ ἰταλικά, καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἅγιο Νικόδημο, νὰ τὰ ἐπεξεργαστεῖ καὶ νὰ τὰ ὀρθοδοξοποιήσει.

Τέλος, συντάσσει καὶ ἐκδίδει κάποια ἐντελῶς δικά του ἔργα. Σὲ ἡλικία 32 ἐτῶν, ζώντας ἐρημικὰ στὸ ἐρημονήσι Σκυροπούλα, χωρὶς κανένα βιβλίο μαζί του, συγγράφει τὸ «Συμβουλευτικὸν ἐγχειρίδιον περὶ φυλακῆς τῶν πέντε αἰσθήσεων», ὅπου ἐκθέτει τὴν ἀσκητικὴ καὶ πνευματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πλῆθος ἀγιογραφικῶν καὶ πατερικῶν παραπομπῶν ἀπὸ μνήμης, γιὰ νὰ ἐνισχύσει πνευματικὰ τὸν ἐξάδελφό του Ἱερόθεο, ἐπίσκοπο Εὐρίπου, πὺ τοῦ τὸ ζήτησε. (Τὸ βιβλίο πρωτοεκδίδεται τὸ 1801.) Ἀργότερα συγγράφει τὴ «Χρηστοθήθεια» μὲ ἠθικὲς συμβουλὲς πρὸς τοὺς πιστοὺς (πραγματοποιεῖ πέντε ἐκδόσεις ἀπὸ τὸ 1803 ὡς τὸ 1816), καί, πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ στὶς ποικίλες ἐναντίον τοῦ συκοφαντίες, συντάσσει τὴν «Ὁμολογία πίστεως», ὅπου φαίνεται ἡ καθαρότητα τοῦ Ὁρθόδοξου φρονήματός του.

Μέχρι τὸ 1809, πὺ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, δηλαδὴ σὲ διάστημα 32 χρόνων, ὁ ἅγιος Νικόδημος συνέθεσε 120 περίπου ἔργα, πὺ ἂν ἐκδίδονταν ὅλα μαζί, θὰ συγκροτοῦσαν 30 μεγάλους τόμους. Πολλὰ παραμένουν ἀνέκδοτα, ἐνῶ ἀρκετὰ ἐκδόθηκαν μετὰ θάνατον, λόγω τῶν δυσκόλων περιστάσεων τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς ἀνέχειας στὴν ὁποία ζοῦσε ὁ Ἅγιος καὶ οἱ συμμοναστές του. (Κάποια παραχαράχτηκαν ἀπὸ τοὺς ἐπιμελητές τους, λόγω τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τὸν τόπο ἐκδόσεως ἢ τοῦ μεσολαβήσαντος θανάτου τοῦ συγγραφέα.) Ἔτσι, αὐτὸς ὁ ταπεινὸς μοναχὸς ἀναδείχθηκε ὁ πολυγραφώτερος Ἀγιορείτης καὶ πιθανότατα ὁ πολυγραφώτερος ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς 2ης μ.Χ. χιλιετίας.

Ἐζησε πολὺ ἀσκητικὰ, στὴν ἰ. Μονὴ Διονυσίου ἀρχικὰ καὶ σὲ διάφορες καλύβες τῆς Καψάλας στὴ συνέχεια, συνήθως ὡς ὑποτακτικὸς ἢ φιλοξενούμενος ἄλλων γεροντάδων. Κυκλοφοροῦσε ρακένδυτος καὶ μὲ γουρουνοτσάρουχα, αὐτὸς τοῦ ὁποίου τὶς συμβουλὲς ζητοῦσαν πατριάρχες, ἐπίσκοποι ἀλλὰ καὶ ἀπλὸς λαός. Κι ὅχι μόνο δὲν ξυπάστηκε ἀπὸ τὴν ἀναγνώριση, ἀλλὰ καὶ παραπονιόταν γι' αὐτήν. Γι' αὐτὸ καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κυκλοφόρησαν ἀνωνύμως ἢ μὲ ὀνόματα κάποιων ἄλλων πὺ ἐλάχιστα συνέβαλαν γι' αὐτά.

Στὶς ἔριδες γιὰ τὸ θέμα τῶν μνημοσύνων καὶ τῆς συχνῆς θείας μεταλήψεως πῆρε τὸ μέρος τῶν ἀποκαλούμενων «κολλυβάδων», στοιχώντας στὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτίθεται μὲ ἀνοίκειους χαρακτηρισμοὺς στοὺς ἀντιπάλους του, ὅπως συχνὰ συνέβαινε καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές. Γι' αὐτὸ καὶ παρέμεινε στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ δὲν διώχθηκε ὅπως οἱ περισσότεροι ἐπώνυμοι «κολλυβάδες».

Τὸ ἔργο του εἶναι διδασκαλία καὶ μαθητεία Ὁρθοδοξίας. Ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ συγγράψῃ πολλὰ, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὰ τέσσερα καταδικὰ του βιβλία σὲ πεζὸ λόγο, τὶς χιλιάδες ἐπεξηγήσεις, τὰ πολλὰ προοίμια, ἐγκώμια, πανηγυρικοὺς λόγους καὶ

Ἀκολουθίες πού συνέθεσε, προτίμησε ν' ἀφήσει τοὺς προγενέστερους του Πατέρες νὰ μιλήσουν στὸν λαό, κι αὐτὸς νὰ τοὺς σχολιάζει, ἐπεξηγεῖ, ὑπομνηματίζει, μεταφράζει... Νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι οἱ μεταφράσεις του θυμίζουν αὐτὲς τοῦ Παπαδιαμάντη: Ἔχει τὴν ἐλευθερία νὰ παραλείπει ἢ νὰ προσθέτει ἀποσπάσματα, γιὰ νὰ καθιστᾷ τὸ κείμενο πιὸ εὐληπτο ἢ, σὲ κάποιες περιπτώσεις, περισσότερο Ὀρθόδοξο. Τὸ τελευταῖο συνέβη μὲ τὰ βιβλία «Περὶ συνεχοῦς θείας μεταλήψεως», «Πνευματικὰ γυμνάσματα» καὶ «Ἄόρατος πόλεμος».

Κάποιες ἐνστάσεις

Γιὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔχει γίνει κάποιος θόρυβος, ὅτι τάχα εἰσάγουν τὴ ρωμαιοκαθολικὴ εὐσέβεια στὴ χώρα μας. Ὅμως, ἀφενὸς μὲν ὁ ἅγιος Νικόδημος δὲν τὰ μετέφρασε ὁ ἴδιος ἀλλὰ τὰ παρέλαβε σὲ χειρόγραφες μεταφράσεις χωρὶς νὰ γνωρίζει τὸν συγγραφέα τους¹ καὶ ἀνέλαβε νὰ τὰ ἐπιμεληθεῖ καὶ ὀρθοδοξοποιήσει, αὐξάνοντας κατὰ πολὺ τὸν ὄγκο τους. Ἀφετέρου δέ, ἦταν κι αὐτὸς τέκνο τῆς ἐποχῆς του καί, ἂν ὑπάρχει κάποια εὐσεβιστικὴ χροιά, αὐτὴ ἀντανაკλᾷ τὴν τότε περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα.

Τελευταία κατηγορήθηκε μὲ ἔμφαση κυρίως γιὰ τὸ «Πηδάλιον», ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ «Ἐξομολογητᾶριον». Ὅμως τὸ ὑλικὸ πού παραθέτει δὲν εἶναι δικό του ἀλλὰ τῶν ἁγίων Πατέρων. Αὐτὸς ἀπλῶς τὸ κωδικοποίησε καὶ τὸ ὑπομνημάτισε. Κι ἂν κάπου ἔχει κάποιες ἀπόψεις πού μπορεῖ νὰ χαρακτηριστοῦν νομικίστικες, αὐτὲς ἀφενὸς μὲν μαρτυροῦν ἐλαφρὰ ἐπιρροὴ τῶν ἀντιλήψεων τῆς ἐποχῆς του, ὅπως προαναφέραμε, ἀφετέρου δὲ εἶναι σταγόνα μπροστὰ στὸν ὠκεανὸ τοῦ ἔργου του. Κι εἶναι πολὺ ἄδικο νὰ μιλᾷ κανεὶς γιὰ «τὸν Θεὸ τοῦ Ἀύγουστίνου, τοῦ Ἀνσέλμου καὶ τοῦ Νικοδήμου, τὸν τρομοκράτη Θεὸ τῶν σαδιστικῶν ἀπαιτήσεων δικαιοσύνης»², τὴ στιγμή πού στὰ πολλὰ ἔργα του φαίνεται ἡ συμπαθοῦσα καρδιά του καὶ παρουσιάζεται ὁ Θεὸς ὡς ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνος. Ἄν δὲ δεῖ κανεὶς μόνο τὸν κατάλογο τῶν πατερικῶν καὶ ἀγιολογικῶν κειμένων πού ἐξέδωσε, ὑπομνημάτισε καὶ μετέφρασε ὁ Ἅγιος, θὰ συνειδητοποιήσει πὼς πρόκειται γιὰ τὸν ἀνθὸ τῆς ἀσκητικῆς καὶ νηπτικῆς γραμματείας τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ ὁποῖα κάθε ἄλλο παρὰ ἓνα θεὸ τιμωρό, σὰν τοῦ Ἀνσέλμου, παρουσιάζουν. Κι αὐτὴ ἡ συνειδητὴ ἐπιλογή τους μᾶς ὑποψιάζει λίγο γιὰ τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς καὶ τὶς πεποιθήσεις τοῦ Ἁγίου. Τὸ ἴδιο μαρτυροῦν κι οἱ Ἀκολουθίες του.

Ἡ πνευματικὴ κληρονομιά του

Ἡ Φιλοκαλία, πού μεταφράστηκε ταχύτατα ἀπὸ τὸν ἅγιο Παῖσιο Βελιτσκόφσκι καὶ διαδόθηκε σὲ λίγα χρόνια στὴ Μολδαβία καὶ στὴ Ρωσία, ἄλλαξε ἄρδην τὴν

πνευματική ζωή μοναστηριῶν, ἀσκητῶν καὶ λαϊκῶν. Πυροδότησε τὴν ἐμφάνιση μεγάλων στάρετς ποὺ πολέμησαν τὴν ἐκκοσμίκευση ἰ. μονῶν καὶ σκητῶν καὶ τὶς ἔκαναν κέντρα ἀσκητισμοῦ καὶ πνευματικότητας ὅπου καθημερινὰ προσέτρεχαν πλήθη πιστῶν γιὰ πνευματικὴ καθοδήγηση. Τὴ μεγαλύτερη ἀκμὴ παρουσίασε ἡ μονὴ τῆς Ὁπτινα κι ἕναν ἀπὸ τοὺς στάρετς αὐτῆς τῆς μονῆς σκιαγραφεῖ ὁ Ντοστογιέφσκι στὸ πρόσωπο τοῦ Ζωσιμᾶ τῶν «Ἀδελφῶν Καραμαζώφ». Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς σημειώσεις του, ὁ ρῶσος συγγραφέας εἶχε μελετήσει ἀρκετὴ νηπτικὴ γραμματεία (ἰδιαίτερα τὸν ἀββᾶ Ἰσαὰκ τὸν Σύρο). Ἡ καλλιέργεια τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ διὰ τῶν στάρετς, τῆς Φιλοκαλίας καὶ τῶν λοιπῶν πνευματικῶν συγγραμμάτων, τὸν βοήθησε νὰ βιώσει βαθύτερα τὴν Ὁρθόδοξη παράδοσή του καὶ ν' ἀντέξει τὴ λαίλαπα τοῦ «ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ» καὶ τὶς δεκαετίες διωγμῶν ποὺ ἀκολούθησαν. Κάποιοι στάρετς, ποὺ ζοῦσαν στὶς πόλεις ἄγνωστοι γιὰ τοὺς πολλούς, βοήθησαν τοὺς ἀπλοὺς πιστοὺς ν' ἀνταπεξέλθουν τὶς δοκιμασίες καὶ μεταλαμπάδευσαν τὸ πνεῦμα τῆς Φιλοκαλίας μέχρι σήμερα ποὺ μία νέα ἀνθιση Ὁρθόδοξης πνευματικότητας καὶ μοναχισμοῦ παρουσιάζεται στὴ Ρωσία.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ διδασκαλία τοῦ ἁγίου Νικοδήμου ζωογόνησε τὸν λαὸ μὲ τὰ καθάρια νάματα τῆς Παραδόσεώς μας, τὸν ἐνίσχυσε ν' ἀντέξει τὸ ὑπόλοιπο τῆς Τουρκοκρατίας, ὅχι μόνο νὰ μὴ χάσει τὴν πίστη του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴ ζήσει βαθύτερα. Τοῦ ἔδωσε καὶ τὴ δύναμη νὰ μὴ λυγίσει ἀπὸ τὴ λαίλαπα τῆς βαυαροκρατίας ποὺ ἔκλεισε τὰ 4/5 τῶν μοναστηριῶν τοῦ νεοσύστατου κράτους, ὀριζε κατὰ βούλησιν τὰ μέλη τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, τὴν ἀνάγκασε νὰ συστήσει στοὺς κάτω τῶν 40 ἐτῶν μοναχοὺς καὶ μοναχὲς τῶν καταργημένων μοναστηριῶν νὰ παντρευτοῦν, πούλησε τὰ ἱερὰ κειμήλιά τους στὰ παζάρια, κατεδάφισε 70 ἱεροὺς ναοὺς στὴν Ἀθήνα καὶ προσπάθησε νὰ εἰσαγάγει ἀλλότρια ἥθη.

Οἱ περισσότεροι «κολλυβάδες», μετὰ τὸν διωγμὸ τους ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, διασκορπίστηκαν στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου. Ἐκεῖ ἴδρυσαν μοναστήρια ποὺ λειτουργοῦσαν κατὰ τὸ ἀγιορείτικο τυπικὸ, μὲ ἔμφαση στὴ λατρευτικὴ ζωὴ, στὴν εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ καὶ στὴ συχνὴ θεία μετάληψη, καὶ ἔθεσαν τὴ σφραγίδα τους στὶς τοπικὲς κοινωνίες. Στὸ Ἅγιον Ὄρος αὐτὲς οἱ τάσεις συνεχίστηκαν περισσότερο στὶς ἀσκητικὲς καλύβες, παρὰ στὰ μοναστήρια καὶ στὰ κελλιὰ μὲ τὶς μεγάλες συνοδεῖες καὶ τὶς πολλὲς δραστηριότητες. Ἐπανῆλθε ὅμως τὸ «κολλυβάδικο» πνεῦμα καὶ ἡ συχνὴ θεία μετάληψη στὰ μοναστήρια, μὲ τὴ μετατροπὴ κάποιων ἀπ' αὐτὰ σε κοινόβια καὶ τὴν ἔλευση νέων ἀδελφοτήτων σὲ ἄλλα στὶς δεκαετίες τοῦ 1970 καὶ τοῦ 1980.

Ἐνα ἄλλο φαινόμενο τὸ ὁποῖο ποθοῦσε καὶ εὐχόταν ὁ ἅγιος Νικόδημος πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του στὰ προεπαναστατικὰ καὶ στὰ πρῶτα μετεπαναστατικὰ χρόνια. Ἐννοῶ τὴν ἀναβίωση τοῦ γυναικείου μοναχισμοῦ στὰ

νησιά, με τὴν ἴδρυση πολλῶν μοναστηριῶν, ποὺ ὁδήγησε στὴ σημερινὴ ἀνθισὴ τοῦ πανελληνίως.

Τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου κυριαρχοῦν στὴν ἐκδοτικὴ παραγωγὴ τῶν χρόνων 1782-1819, ὅταν ἐκδίδονται τὰ περισσότερα βιβλία τοῦ. Ὅπως σημειώνει ὁ Φίλιππος Ἡλιοῦ, τὴν περίοδο τοῦ ὕστερου Διαφωτισμοῦ (1801-1820), παρ' ὅλο ποὺ ἡ κυκλοφορία τοῦ κοσμικοῦ βιβλίου εἶχε ἀύξηθεῖ σημαντικότερα σὲ σχέση μὲ τὸ παρελθόν, τὸ 41% τῶν ἐλληνικῶν ἐκδόσεων εἶναι θρησκευτικὲς³ (ἂν ὅμως ὑπολογίσει κανεὶς τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀντιτύπων κάθε βιβλίου, ξεπερνοῦν σημαντικὰ τὸ μισὸ τῶν τυπωμένων σωμάτων). Μέσα σ' αὐτὲς κυριαρχοῦν τὰ νικοδημικὰ βιβλία. Τὴν ἴδια περίοδο στὸ Ἅγιον Ὅρος, στὴν Πελοπόννησο καὶ στὰ νησιά ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐκδιδομένων βιβλίων παραγγέλλει ἔργα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, ὅπως προσθέτει ὁ Ἡλιοῦ⁴. Ἄν ἐξαιρέσουμε τὸν Ἄθω, οἱ ἄλλες δύο περιοχὲς θ' ἀποτελέσουν τὰ 2/3 τοῦ νεοσύστατου κράτους. Μᾶλλον δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ κάτοικοί τους, μὲ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ ἐν ὄψει τῶν δοκιμασιῶν ποὺ προανέφερα, θὰ εἶναι μπολιασμένοι στὴν Ὀρθοδοξία ἀπὸ τὰ νικοδημικὰ ἔργα. Ὁ Παπαδιαμάντης καὶ ὁ Μωραϊτίδης, ὁ μείζων καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους πεζογράφους τοῦ 19ου αἰῶνα, εἶχαν πολλοὺς συγγενεῖς ἡγουμένους καὶ μοναχοὺς, μὴ ἤθνησαν ἀπ' αὐτοὺς στὴν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα, τὴν παρουσίασαν σαρκωμένη στὴ ζωὴ καὶ στὰ κείμενά τους καὶ ποδηγετοῦν ἀκόμα τοὺς Ἕλληνες (ἂς θυμηθοῦμε τὴ ρήση τοῦ Ἐλύτη: «Ὅταν βρίσκεστε σὲ δύσκολες στιγμές, ἀδελφοί, μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμό, μνημονεύετε Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη.»).

Ἔτσι, τὰ νάματα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου μᾶς ἀρδεύουν μέχρι σήμερα. Ἡ «πνευματικὴ» ἡγεσία τοῦ τόπου ὅμως θέλει νὰ τὸν ξεχάσουμε. Τὰ σχολικὰ βιβλία, ἐνῶ ἀσχολοῦνται μὲ ἐλάσσονες λογίους τοῦ Διαφωτισμοῦ, ποὺ ἐλάχιστα ἐπηρέασαν τοὺς Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς τους, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴν κυκλοφορία καὶ διάδοση τῶν βιβλίων τους, δὲν ξέρω ἂν ἀναφέρουν κἂν τὸν ἅγιο Νικόδημο ἢ τὸν μέγα ἀπόστολο τοῦ Γένους ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό, ποὺ δέσποσαν στὶς συνειδήσεις τῶν πολλῶν κατὰ τὴν προεπαναστατικὴν περίοδο. (Εἶναι χαρακτηριστικὸ πῶς ὁ Κ. Θ. Δημαρᾶς, εἰσηγητὴς αὐτῆς τῆς τάσης στὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ, ἀπὸ τὶς 946 σελίδες τῆς «Ἱστορίας τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας», ἀφιερώνει κοντὰ στὶς ἑκατὸ στοὺς λογίους τοῦ Διαφωτισμοῦ, δίνει μόλις μία καὶ κάτι στὸν ἅγιο Κοσμᾶ καὶ τρεισήμισι στὸν Παπαδιαμάντη, προσπαθώντας ἐμφανῶς ν' ἀπαξιώσει τὸ ἔργο του μὲ ὅσα γράφει γι' αὐτόν. Τὸν δὲ ἅγιο Νικόδημο, τὸν συγγραφέα μὲ τὶς μεγαλύτερες κυκλοφορίες κατὰ τὴν περίοδο 1782-1845, οὔτε ποὺ τὸν μνημονεύει!)

Τὸν Παπαδιαμάντη τὸν ἐπανεφέραν δυναμικὰ στὸ προσκήνιο οἱ ὁμότεχνοί του, καὶ σήμερα θεωρεῖται ὁ μέγιστος τῶν πεζογράφων μας, κάτι ποὺ ὁ Ν.Δ.

Τριανταφυλλόπουλος ἀποκάλεσε «νίκη τῶν ποιητῶν». Θὰ ἔλεγα, καὶ νίκη τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, ἀπὸ τὸ πνευματικὸ περιβάλλον τοῦ ὁποίου ξεπήδησε ὁ κὺρ Ἀλέξανδρος.

Σημειώσεις

1. Βλ. Ἐμμ. Φραγκίσκου, «Ἀόρατος Πόλεμος» (1796), «Γυμνάσματα Πνευματικὰ» (1800). Ἡ πατρότητα τῶν «μεταφράσεων» τοῦ Νικοδήμου Ἀγιορείτη, «Ὁ Ἐρανιστής», ἔτος ΚΕ-ΛΑ, τόμος 19 (1993), σ. 104.

2. Χρήστου Γιανναρά, Ὁρθοδοξία καὶ Δύση στὴ Νεώτερη Ἑλλάδα, Ἀθήνα 1992, σ. 206. Ὁ Γιανναρᾶς γράφει πὼς ὁ ἅγιος Νικόδημος «ἐπιλέγει, μεταφράζει καὶ ἐκδίδει, σὰν βιβλία “ψυχοφελέστατα” γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, δύο τυπικὰ ρωμαιοκαθολικὰ ἐγχειρίδια» (ὄ.π., σ. 199), ἀγνοώντας, ὅπως προκύπτει ἀπὸ μελέτες, μεταγενέστερες τοῦ βιβλίου του (τοῦ Ἐμμ. Φραγκίσκου, ὄ.π., ἀλλὰ καὶ τοῦ Κ. Παπουλίδη, Ἀγιορειτικά, Ἅγιον Ὅρος 1993, σσ. 125-127) ὅτι ὁ Ἅγιος ἔχει ἀλλάξει ἄρδην τὸ περιεχόμενό τους, προσθέτοντας καὶ πολὺ νικοδημικὸ ὑλικό. Π.χ., τὰ «Πνευματικὰ γυμνάσματα» ἀπὸ ἓνα τευχίδιο τῶν 30 σελίδων, μεταμορφώθηκαν σὲ τόμο τῶν 650.

3. Φίλιππου Ἡλιοῦ, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία τοῦ 19ου αἰώνα. Τόμος 1ος, 1801-1818, Ἀθήνα 1997, σσ. νστ-νζ.

4. ὄ.π., σ. νστ.

Πηγή: agiazoni.gr